

SOMAIYA DAUD

Mirage

AZ OROSZLÁNUDVAR

Dream
válogatás

A forradalom küszöbén álló bolygón Amani elszigeteltségre kényszerült. Elszakították a szerelmétől, Idristől, és lázadó társaival is megszakította a kapcsolatot, hogy ezzel védje a szüleit és a testvéreit. Amani attól tart, hogy a lázadók melletti kiállása miatt örökre elvesztette Maram hercegnő bizalmát, hogy egyetlen rossz lépés, és kivégzik felségárulásért. De a hercegnő és Idris esküvőjének előestéjén Amani újabb feladatot kap: neki kell részt vennie az esküvői szertartáson Maram helyett, és ezért cserébe titokban maradhat az összeesküvőkkel való kapcsolata.

A hercegnőt helyettesítve Amani újra az udvari intrikák középpontjába kerül, és ezzel magát és a szeretteit is újra veszélybe sodorja. Ahogy azonban körvonalazódni kezd a fejében egy kockázatos terv, és a lázadók is egyre elszántabban készülnek a támadásra, Amani hinni kezdi, hogy van esély a győzelmükre.

Az esküvővel akár Amani álma is valóra válhatna, de a törvény szerint hiába vesz részt a szertartáson ő a hercegnő képviselőjeként, Maram lesz Idris hitvese. De vajon Idris kinek mondja ki az igent? Rájön-e, hogy nem Maram áll mellette a szertartáson?

SOMAIYA DAUD

gyermekként és kamaszkorában sokat költözött családjával. Mint a legtöbb író, ő is korán elkezdett írni. A könyvek iránti olthatatlan szerelmének köszönhetően angol irodalomból szerzett diplomát, a középkori és korai modern irodalomra szakosodott. Miután elhatározta, hogy addig jár egyetemre, ameddig csak lehet, 2014-ben nekilátott, hogy doktori fokozatot szerezzen angol irodalomból. Jelenleg a viktoriánus korral, a rock-korszakkal, a faji megkülönböztetéssel és a környezetvédelemmel foglalkozik. A Mirage Somaiya bemutatkozó regénye, amelynek A tökéletes hasonmás című első része után most a második kötetét foghatod a kezében.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

alloyentertainment

Dream
válogatás

„Remek, a végkifejlet felé egyre nagyobb lendülettel haladó regény, amely folytatja a Mirage-ból már ismert különleges és szokatlan történetet.”

The Nerd Daily

„Az Oroszlánudvar lenyűgöző befejezése a Csillagok háborúja által ihletett duológiának.”

BookRiot.com

„A fantasy és a tudományos fantasztikum ötvöződik a testvérekről, áldozatosságról és kitartásról szóló viharos történetben.

Amani és Maram meséje után az olvasó szinte vágyik arra, hogy még többet tudjon meg a Daud által felépített gazdag kultúráról és érdekes világról.”

PaperbackParis.com

„A Mirage duológia zárókötetében az identitás és önmagunk elfogadása szorosan összefonódik a lázadással, a gyarmatosító erők felszámolásával és a hatalom megszerzésével. Daud nyelvezete gazdag és költői, a lezárás megelégedést hoz, stabil és kikezdhetetlen.”

Kirkus Reviews

„A nagykorúvá válás kivételesen újszerű és remek leírása. Amani saját kulturális örökségét állítja a túlélés szolgálatába. Ettől a Mirage gyönyörű meditációvá válik, amelynek középpontjában az áll, hogy az ember miként meríthet erőt a hagyományokból.”

Entertainment Weekly

**Dream
válogatás**

SOMAIYA DAUD

Mirage

AZ OROSZLÁNUDVAR

—●— részlet —●—

PROLÓGUS

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy leány, aki valójában növendékmadár, káprázatos teremtmény volt. A szent tűzből született madárleányt drágakőként ragyogó tollazat borította, hatalmában állt egyik világból a másikba szállni, és olyan könnyed természetességgel szelte át a csillagok közötti űrt, mint a lélegzet. A szent tűz által körülölelt kristálpalotában nevelkedett.

Apró fióka korában – jóval azelőtt, hogy küldetést kapott volna, hogy kilépjen a világba – az anyja elmesélte neki a régvolt időkben élő őse, Tayreet történetét.

Fi youm minal ayaam...

Egyszer volt, hol nem volt...

Csakúgy, mint a fióka, Tayreet is a szent város szívében nevelkedett, erősödött, és mint a fiókát, őt is nemzetsége egy elveszett tagjához küldték az erő és a háború jeleként. A csatamező fölött magasan repülő Tayreet mellét nyíl ütötte át, és a madárleány a földre zuhant. Amikor a vadászó herceg rátalált, teste elvesztette madáralakját, és emberi formát öltött.

A herceg első látásra beleszeretett, Tayreet pedig viszonozta őt.

A növendékmadár a történetnek ezen a pontján mindig elámult azon, hogyan képes valaki beleszeretni a vadászba, aki megsebezte. Kuzinja erre csúfolódva, finoman megcibálta egyik hófehér hajfonatát.

– Nem *valódi* nyíl volt az, fiókám! – mondta a kuzin. – Ha nem a szerelem! A szerelem taszította le büszke, magasztos ülőhelyéről.

De rettenetes, gondolta annak idején a fióka.

A palota közepén volt egy üres terem: csupa ablak és tükör, semmi más. Ebből a szobából a növendékmadár mindent látott. Az ablakokon és tükrökön keresztül egészen távoli, galaxisokon túli, csillagportól rejtett, messzi helyeken zajló életet is követhetett. A terem egy távoli sarkában, az árnyékba bújva, hatalmas tükör állt, ami sokkal, de sokkal magasabb volt, mint a madárleány. És noha a közepén átfutó nagy repedés miatt csak sötét, homályos képeket tükrözött, a madárleány sokszor órákon át ült előtte. Aranyozott keretébe madarak, oroszlánok, kopják képét faragták, és valahányszor közelebb lépett hozzá, érezte, hogy felgyorsul a szívverése.

Míg egy nap a tükör életre kelt, és egy másik lány képét mutatta meg neki. Egy hercegnőét.

Nagyon fiatal, rezzenéstelen arcú lány volt, fekete ruhában. Homlokát arany fejék övezte, amit a közepén egyetlen zöld drágakő díszített. Kicsi kezét szinte teljesen elfedte egy idősebb nő sokkal nagyobb keze, és a kislány meg sem moccant. Mintha még csak nem is lélegzett volna. Egy pillanattal később zöld lepellel borított koporsót kísérő menet vonult el előtte.

A madárleány ezek után sok éven át egyszer sem látta a hercegnőt, noha majdnem minden nap megnézte a tükröt. És az sok egyéb dolgot viszont megmutatott neki: hogy milyen súlyos károkat szenvedett a hercegnő bolygója a háború miatt, hogy életek veszttek oda, és lázadás tört ki, majd a lázadást leverték. A madárleány azt gondolta, hogy a rezzenéstelen arcú kislány talán meghalt. Aztán egy nap, amikor már felnőtt nő lett, újra belenézett

a tükörbe, és azt látta, hogy hercegnő is felnőtt, és hogy van egy ikertestvére. Valamilyen módon, a madárnő tudta, hogy kettejük közül melyik a hercegnő, akit kislánként a temetésen látott, és melyik a hasonmása.

– *Kérlek!* – mondta a hasonmás. – *Engedd, hogy megmagyarázzam!*

– *Akármit is mondasz, semmit sem változtat* – mondta a hercegnő, és igaz, hogy az arca ugyanolyan rezenéstelen volt, mint akkor régen a temetéskor, a madárleány kihallotta belőle, hogy egy egész világot betöltő gyász szólt ebből az egyetlen mondatból.

– *Mindig őszinte voltam hozzád* – mondta a hasonmás.

– *Egy vipera sohasem őszinte.*

– *Maram, kérlek! Önként léptem a helyedbe, és az életemet kockáztattam érted.*

– *Maram* – ismételte a madárleány a nevet halkán, mintegy ízlelgetve a szót, most hogy először mondta ki.

Ekkor megjelent egy ezüstös hajú nő.

– *Megmentette egy lázadó életét* – mondta a nő, és a kezét a hercegnő vállára tette. – *Egy mérénylőét, aki felséged életére tört.*

A madárleány szívverése egy pillanatra megállt, ahogy belegondolt, hogy a hercegnő akár meg is halhatott volna, és ő talán sosem tudja meg. Vagy megmutatta volna neki a tükör? Vajon megjelenített volna előtte egy második temetési menetet?

És itt a sors megint közbeszólt, ahogy mindig is szokott, és életében először a növendékmadár utasítást kapott, hogy hagyja el a szent várost, és szálljon alá a háború pusztította világba. Meg kellett volna lepődnie, hogy a hasonmáshoz küldték, és nem Maramhoz, de nem csodálkozott. Annak ellenére, hogy a hercegnő lenyűgözte, volt valami különös a hasonmásban is. Még

megalázottságában, amikor könyörgött, akkor is fenségesnek tűnt.

A hasonmás megmentette valakinek az életét. A hercegnő szerepében egyenesen a tűzvonalba lépett.

A szent tűz pedig kizárólag a bátort, a vakmerőt látogatja meg. A reményt az a személy kapta, aki meglehet, egyszer még új világot teremt. Az ifjú madár figyelte, ahogy a remény magja gyökeret ereszt a hasonmás lelkében, nézte, ahogy a fény lassan visszatér, és elúzi a lány szíven uralkodó árnyakat. Látta, hogy a hasonmás magába szívja a forróságot, ez a madárnak a világon a legtermészetesebb volt. Látta, hogy a lány gerince megacélosodik, akarata új erőre kap.

És első teremtményeiből formálta a csillagokat, és a csillagok tüze felizzott és forrón ragyogott.

A csillagokat bárki láthatja, de a csillagok őst csak kevesen. És akinek megadatik, annak azt mondom: bizony mondom néked, hallgass a szavamra!

Mert íme Jelet küldtünk néked. Lásd, és kövesd!

Az ifjú madár kitérte szárnyát, és a hasonmás elakadó lélegzettel figyelte, ahogy felrikolt, majd elrugaszkodik az ágról, és a magasba röppen.

Feladatát teljesítvén vissza kellett volna térnie szent honába, városába.

De nem tért vissza.

❧ I ❧

A világegyetem szívében, egy nagyváros kellős közepén, egy palotában élt egy rabszolga: *egy lány*. Valamikor régen a lány arcán viselte az ősi tetoválásjegyeket, és vidáman táncolt családja és barátai körében. Aztán elrabolták, mint ahogy a lányokat már csak szokás, és akarata ellenére a királyi palotába hurcolták, hogy a hercegnő helyettese legyen. Valamikor régen az a lány, *én voltam*, beálltam a lázadók közé, és arra kényszerültem, hogy válaszszak a forradalom és a hercegnő között, ám időközben a hercegnő nagyon megváltozott. A hercegnőt választottam, és megmentettem az életét. De ezért hatalmas árat fizettem, a családomat kegyetlenül megkínozták, engem pedig megfenyegettek, hogy megölik a szeretteimet.

Andala ősi térképein Walili volt a világ közepe, a térképen látható világot hozzá képes tájolták be, és minden út ide vezetett. A palota valaha a világ mértani közepe volt. Az, hogy *központ*, természetesen relatív. A világ gömbölyű, és hacsak Walili valamikor nem a gömb középpontjában állt, akkor semmivel sem volt központibb fekvésű, mint Shafaqaat vagy Al Hoccima. És mégis, az én világomnak a közepe lett, miután minden mástól elzártak.

Hat hét telt el így a világ közepén; az én világomban. Hat hét teljes elszigeteltség, elváltak a hírektől, az emberektől, mindenkitől, kivéve Talától. Tala volt itt az első barátom, és most is velem maradt, életem eddigi legnagyobb hibájának árnyékában. És *kedves* volt hozzám.

Pedig ez szinte lehetetlen a Ziyaanában.

Az elzárttság idején szövőkeretet és fonalat kértem, hogy szöhessek. Hiányoztak a falumból az ismert és megszokott vigasztaló holmik, és noha kislánykoromban duzzogtam amiatt, hogy a gyapjúból fonalat kellett fonni, a fonálból meg szőtttest szőni, itt, a Ziyaanában a napjaim tétlenül teltek, ha nem hívtak szolgálatra. Tala a kedvemben járt, beszerezte a kért dolgokat, és még mellém is ült, amikor felajánlottam, hogy megtanítom szőni.

Tanajirban, ahol a gyerekkoromat töltöttem, én magam készítettem volna a szövőkeretet, két bátyámat, Husnaint és Azizt sokat ugrattam volna, miközben a szomszéd faluban rész vesznek a birkanyírásón, aztán a gyapjút is magam fontam és festettem volna. Itt mindezeket mások már elvégezték helyettem, így én szinte azonnal nekiláthattam a szövésnek. Az elmúlt hat hét alatt sikerül megszönöm a Dihya prófétáját, Massiniát és az őt kísérő mágikus tesleet madarat ábrázoló faliszőnyeget. Az Ouzdadban látott falfestmény gyenge utánpótlás volt, de a tőlem telhető legjobb alkotás.

Ha tudtam volna, akkor egész nap szívesen dolgoztam volna a szötesen. De a reggel harmadik óráját jelző csengő felriasztott révedezésemből, és annak ellenére, hogy a palotának ez a szárnya védett helyen állt, kora reggel és késő éjjel a sivatagi hideg mégis behatolt hozzánk. Megérkezett az őszi. Cadizon ilyenkor már megjelenik az első fagy, jégvirágokkal borítja be az ablakokat, zúzmara telepszik a gyümölcsöskertekre és a rózsamezőkre. Ilyenkor foltoznám a vastag, téli köpenyeket, és valószínűleg azon

vitatkoznék Husnainnal, hogy érdemes-e megkockáztatni egy kis orvvadászatot a hegyek tövében élő kis rókákra. Aprócska bűntény ez, és régebben szívesen belementem volna, de az elrablásom előtt felégetett gyümölcsösök példája arra intett, hogy bolondság lenne, és csak újabb túlkapásokra készítetné a vath katonákat.

Arcomon átsuhant egy halovány mosoly, de rögtön továtűnt. Tiszta szerencse, hogy Husnain még él. Az is lehet, hogy Aziz megkötözte, és úgy tartotta vissza, nehogy megkeresse a lázadókat, akikről a vathok úgy tartották, hogy apró holdunkon rejtőznek.

Még mindig körötte és családom többi tagja körül járt az eszem, amikor megjelent Tala.

– A nagyságos udvarmesternő hívat – mondta halkán. Kiszáradt szájjal tettem le a szövőkeretet.

– Most? – kérdeztem. Tala bólintott.

– Gyere! Hadd öltöztesselek át gyorsan!

Felöltöztem, és amint megvoltunk, Tala a vállamra borította a csuklyás köpenyt, és jó mélyen az arcomba húzta a csuklyát. A rövid utat némán tettük meg, majd megérkeztünk a madárházba, ahol első kihallgatásomkor találkoztam Nadine-nal. A nagyságos udvarmesternő ugyanúgy ülve fogadott, mint első találkozásunkkor, a kísérete négy droidból állt. Maram a jobbján helyezkedett el. Maram nem vett tudomást rólunk, de a droidok azonnal vigyázzba vágták magukat, és Nadine elmosolyodott.

Az eltelt hetek alatt csak borzongva tudtam gondolni arra, hogy vajon milyen lesz a következő találkozásom Nadine-nal. Ő volt a száműzetésem fölél boruló sötét árny, ő volt a börtönöröm, elrablóm, aki elszántan igyekezett minden áron megtörni. Azt várták tőlem, hogy kicsinek és megfélemlítettnek érezzem magam, amikor térdre ereszkedem előtte.

De nem éreztem így.

A szívemet izzó düh égette, csak úgy lángolt. Haragudtam az udvarmesternőre, és mindenre, amit képviselt, és dühös voltam magamra is a tudatlanságomért. Ő volt az ellenfél, akivel nem számoltam, az ő keze ringatta Maram bölcsőjét, ő volt az alattomos kigyó, a Maram fülébe mérgező szavakat suttagó tanácsadó. Ha Nadine nincs, talán sikerül meggyőznöm Maramot az igazságról, hogy igaz barátja, testvére vagyok. Nadine arroganciája és gyűlölete megfosztott az otthonomtól, megkínozta a családomat, és végül a barátnőmet is elfordította tőlem.

– Milyen bűnbánónak tűnsz – mondta vontatottan, ahogy felállt, és odajött hozzám.

– Úrnőm – mormoltam, és kissé megemeltem a fejem. – Felség!

Maram nem volt hajlandó a szemembe nézni. Kábának tűnt, mint aki egészen magába mélyedt. Meglepetten ébredtem rá, hogy semmi hajlandósága sincs itt lenni. Nem akart látni? Mi történhetett azalatt a hat hét alatt, amióta nem találkoztunk? Közel kerültem Maramhoz, noha abban biztos voltam, hogy Nadine ennek nem örül. Megismertem a hercegnőt, és tudtam, hogy a lelke mélyén remek és kedves ember. És *tudtam*, ha esélyt kap majd rá, nagy királynő válik belőle. Ha megkapja a megfelelő erőt és hatalmat, akkor kiáll az igazság mellett. Maram tisztában volt azzal, hogy mit jelent az anyai öröksége, még akkor is, ha viszszaérett tőle. Ha sikerülne kilépnie Nadine árnyékából, akkor egészen *biztosan*...

– Tudod, miért vagy még mindig életben? – kérdezte Nadine.

– Mert én vagyok Maram egyetlen hasonmása – feleltem ahelyett, hogy tartottam volna a számát.

– A megbánást tehát csak tettetted? – vágott vissza Nadine. A droidok erre azonnal felemelték a fegyvereiket. – Nem ártana valamivel több bűnbánatot mutatnod, te lány!

– Teljesítettem a kötelességemet – feleltem még mindig Maramot nézve. – A hercegnő él.

Maram állát a tenyerébe támasztva ült; most rám meredt, de a tekintete üres maradt. Talán egy súlyos lelki megrázkódáson átesett gyerek lehet ilyen, aki ezt a bizonyos szörnyűséget már egyszer átélte, és teljesen lezár, nem hajlandó tudomást venni semmiről.

– A lánynak igaza van – mondta kifejezéstelenül, és intett egyet. A droidok erre leeresztették a fegyvereket, és újra vigyázzba álltak. – Folytasd, Nadine!

Ez teljesen megzavart. *Mit folytasson?*

– Egy hét múlva – mondta Nadine (csak nem *vidámság* bujkál a hangjában?), ahogy visszatért a székéhez – Őfelsége férjhez megy. Az esküvő nyilvános ünnep lesz. Te jelensz meg a nép előtt.

A szemem elkerekedett a döbbenettől. Sosem képzeltem, hogy Maram helyében nekem kell végigcsinálni az esküvőjét.

Miután láttam, hogy Nadine mit művelt a családdal, végleg lemondtam Idrisről. A hozzá fűződő érzelmeimért ugyanolyan nagy árat fizettem, mint a lázadókkal való kapcsolatoméért. Szerettem, csak Dihya tudja, hogy mennyire, de nincs az a hely a világon, ahol egymáséi lehetnénk.

– De hiszen a házasság szertartása szent – nyögtem ki. – A vathoknál ugyanúgy, mint a kushailáknál. Nem gondolhatod komolyan, hogy helyettesítslek.

Igaz, a képviselővel kötött házasság ősrégi hagyomány volt. A múltban a nagy távolságok szülte szükség teremtette meg. Egyes helyeken a szülők képviselték a gyermekeiket. De mindenki tudta, függetlenül attól, hogy ki vett részt a szertartáson, az házasodott meg, akinek a nevében részt vettek a ceremónián. Így tehát, noha én állok majd ott, az egyesített pár Idris és Maram lesz.

A hercegnő erre felvonta egyik szemöldökét, és megjelent az a Maram, akit a Ziyaanába való érkezésemkor, kalandjaim kezdetekor ismertem meg.

– Úgy van – mondta lassan elhúzva a szavakat. – Nagyon is helyénvaló hagynom, hogy Idris, aki a te néped között az én politikai pajzsom, a személyes pajzsommal házasodjon össze, te *parasztlány*.

Csak nagy nehezen álltam meg, hogy ne süssem le a szemem, noha szégyenemben mélyen elpirultam.

– Mégis miért? – suttogtam.

– A jogrend értelmében tökéletesen szabályos, hogy képviselőt küldök magam helyett. A házasság attól sem a szentségét, sem a törvényességét nem veszíti el. A herceg az én férjem lesz.

Maram arca ekkorra teljesen kifejezéstelenné, hangja üresen kongóvá vált. Engem pedig elfogott a pánik, a szívemen eluralkodott a szorongás. Soha többé nem akartam látni a herceget, nem akartam újra átélni a rám törő érzéseket, és nem akartam, hogy közöm legyen ahhoz, hogy valaki más kapja meg.

– De... – kezdtem.

– A szertartás nyilvános – ismételte meg Nadine. – És *ezért* vagy még mindig életben. Ha pedig ki akarsz bújni a kötelesség alól, akkor máris vitetlek a hóhérhoz.

Hajszálon múlt, hogy kezemet nem nyújtottam Maram felé, és nem kezdtem el könyörögni. Az elmúlt hetek begyógyították az Idrisszel való szakítás, az Idris elengedése okozta sebet, azt, hogy kitéptem a szívemből. Most, hogy össze kell házasodnom vele, hogy aztán mégis valaki más férje legyen, csak újra felszakítja a hegeket.

Maram hangtalanul állt fel, mint egy kísértet, és hozzám lépett. Olyan közel jött, hogy szoknyája szegélye a térdemet sepette.

– Valami gond van? – kérdezte halkán. – Vagy talán minden szavad üres?

Akkora levegőt vettem, hogy beleremegtem, és lehunytam a szemem.

– Nem, felség – feleltem. – Természetesen teljesíteni fogom a kötelességemet.

Kezét finoman az állam alá csúsztatta, olyan lágyan ért hozzám, mintha egy csecsemőt ringatna. Mintha nem ült volna a szemében az ígéret, hogy bármelyik pillanatban lefejeztethet.

– Amani, fogd fel végre – mondta lágyan –, bármit megtennék azért, hogy ártsak neked.

Azzal elvette a kezét, és kisuhogott a szobából. Röpködő szoknyái és ékszerei csörgése úgy követték, mint egy zenekar hangjai.

❧ 2 ❧

A hetek felismerhetetlenül egybefolytak a ruhapróbák és a készülődés közepette. Azokban az időkben, amikor egészen közel álltunk egymáshoz, biztosan átvettem Maram lényének valamilyen esszenciális részét, mert olyan volt visszatérni a modorosságaihoz, szokásaihoz és beszédmódjához, mintha valami jól megszokott régi ruhát vettem volna fel. Az esküvő napja ugyanúgy virradt fel, mint bármely másik nap. A világ közepén voltam ugyan, de a *világ* közepe nem én voltam. Azzal pedig senki sem törődött, hogy az én világom az összeomlás határán állt. Senkit sem érdekelt, hogy hamarosan az én világomat gyarmatosító, uraló nemzet akaratából valami elképzelhetetlenül kegyetlen dolog fog történni velem.

Kőkádiban ültem, a víz felszínét virágok borították. Tala a fürdőkamra bejáratánál állt, kezét összekulcsolta maga előtt, és összevont szemöldökkel nézett. A bejárat másik oldalán, az öltözőszobában szolgálólányok várakoztak.

– Ábrándozol? – kérdezte Tala szelíden.

– Nem – feleltem halkán. – Csak... megpróbálok felkészülni az elkerülhetetlenre.

– Gyere, felség! – mondta erre Tala. – Ma még sok dolgunk van, de az időnk kevés.

Kimásztam a kádból, beburkolóztam az elem tartott törülközőbe, és szárazra töröltem magam.

A szobában csönd volt, miközben öltözködtem, Tala utasíttatta a többi lányt. Kaftánom világos tea- és sötétarany színben pompázott, drága bársonyból varrták, hasított szoknyarészét selyembetétekkel bélelték. Az ingvállat elefántcsontszín fonállal hímezték, a vállamról tolldísz hullott a mellemre, a derekamra vékony aranyöv simult. Hátral, válltól lefelé egészen a csípőmig finom, világos teaszínre emlékeztető arancypipke alkotta a ruhát, és a kaftán ujjának belső oldala is csipkebetétes volt. A hajamat hátrafogták, befonták, a fonatokat gyöngyfüzérékkel fogták össze, és az egészet kontyba tekerték a fejem búbján. Nyakam körül csillogó, vörös drágakövekkel kirakott ezüstláncok függtek, homlokomat pedig ezüstpánt övezte. Ennek közepén ugyanolyan vörös ékkő ült, mint a nyaklánc kövei. Meg kell mondom, magányos heteim alatt Maram elegáns ruhái, ékszerei cseppet sem hiányoztak. Az egyszerű, kényelmes kaftán tökéletesen megfelelt, és örültem neki, hogy az elmúlt másfél hónapban lassan kezdtem visszatérni régi önmagamhoz. Hiszen én nem Maram voltam, és lelkem egy része tiltakozott ellene, hogy újra Marammá kelljen válnom, méghozzá ilyen körülmények között.

Tala szólt, hogy álljak mozdulatlanul, körbejárt, majd elővett két, tucatnyi vékony szálra fűzött apró gyöngyszemekből álló hajdísz, és a fülem mögé tűzte őket. Ezt követte a vath korona. Az aranykoszorút a fejem tetejére illesztette. A koszorút alkotó virágok szokatlanok, az andalai földnek idegenek voltak, és mindegyik az ifjú párnak szóló vath jókívánságok szimbólumai voltak. Egészséget, hosszú életet, erőt, termékenységet jelképeztek. Mindez persze közel sem idegen tőlünk, valamiért mégis az.

Maram esküvője valószínűleg a maga nemében első lesz. Amikor a szülei, Najat, Andala királynője és Mathis, a hódítók királya összeházasodtak, Najat beleegyezett, hogy csak a vath szertartás szerint adják össze őket. Úgy képzeltem, hogy részben azért, mert nincs az a kushaila, aki egy ilyen házasság során képes lett volna azt az örömet tettetni, ami egyébként a mi szokásaink szerint annyira hozzá tartozik egy ilyen ünnephez. Ám Maram és Idris házassága elvileg a nemzetek és kultúrák egyesülését jelképezte, vagy legalábbis ez volt a szándék. És a szertartásnak ezt kellett tükröznie. Ennek egyfelől még örültem is. Talán megkönnyíti, hogy a valóságban éljek, hogy észben tartsam, ez nem az én esküvőm. Nem én megyek feleségül Idrishez.

Idris társaságában nagyon könnyű volt elfelejteni, hogy az arisztokrata családoknak a királyi udvarban élő gyermekei mind túsok voltak. Alig volt olyan cselekedetük – és ez Idrisre is vonatkozott –, amit ne figyeltek volna. Csak nagyon kevés dologban dönthetett önállóan. És minden egyes döntése árnyékában – csakúgy, mint az én döntéseim esetében –, ott húzódott a családja biztonságának a kérdése.

Idris soha nem volt az enyém. Csak arról volt szó, hogy ügyesen létre tudtuk hozni azt az illúziót, hogy egymáshoz tartozunk, és nem a vathok birtokolnak minket.

Ha ez valóban az én esküvőm lenne, ha Cadizon lennénk, ha szabadon választhatnék, hogy kihez megyek feleségül, akkor az egész szertartás más lenne. Több napon át nem mosnám le a hennával felvitt díszes mintákat magamról, hogy a lehető leg-sötétebbre fesse a bőröm, és kellően kiegészítse a daan tetoválás éles, mértani pontosságú ábráját az arcomon. Az öltözékem is súlyosabb, élénkebb színű lenne: zöld, arany vagy kék. Ott lennének körülöttem nőtársaim, anyám, Khadika, a falu összes khaltouja, idős nénije.

Nem lennék magam, hogy egyedül töprengjek a közelgő házassági rítuson. A szívemet nem töltené el a rettegés, ujjaim nem dermednének meg a félelemtől. Ha valóban én mennék feleségül Idrishez...

Tala még egyszer szólt, hogy álljak nyugodtan, és végül kijelentette, hogy minden tökéletes rendben van. A tükörbe néztem, közben tudatosan kiürítettem az elmémet, nehogy a többi szolgálólány észrevegyen valamit. A tükörből visszanező fiatal nő nem volt sem Amani, sem Maram, egy egyikőjükre sem hasonlító hercegnő lettem. Távoli volt, tartózkodó, nyoma sem látszott rajta a Maramra jellemző rettenetes dühnek, vagy annak az ártatlanságnak, ami egy időben annyira az enyém volt.

– Készen állsz, felség? – kérdezte Tala.

Elfordultam a tükörtől.

– Igen.

– Büszke lehetsz magadra – mondta Tala. Aztán megszorította a kezem, és halkán, hogy a többiek ne hallják, még hozzátette. – A családodnak nem esik bántódása.

– De meddig? – kérdezem csöndesen, szomorúan ingatva a fejem. Erről itt és most nem beszélhetünk. Akármilyen sorsot is szán nekem Dihya, még nem tárult fel előttem. És addig is ki kell engesztelnem Nadine-t és Maramot.

– Tudom, hogy ez most nehéz – kezdte Tala.

– De elkerülhetetlen – vágtam közbe. – Az álomnak vége, a történet befejeződött, Tala.

Különös módon ő is ugyanolyan feldúltnak tűnt, mint én magam. Vállamon nyugvó kezére tettem az enyémet.

– Vannak ettől rosszabb befejezések is – mondtam, legalább annyira magamnak is, mint neki.

Szomorúan elmosolyodott.

– De vannak jobbak is.

Kinn sokan várakoztak, hogy szemtanúi legyenek Maram megtisztulásának, serdülő lányból felnőtt nővé válásának, és szándéka kinyilvánításának, hogy a birodalom nevében hajlandó belépni egy barbár otthonába. Az ajtóban Nadine állt, ezüstszín haja csak úgy ragyogott az éles napfényben. Egyszerű sötétszürke ruháját semmi sem ékesítette, egyetlen ékszere a rangját jelző nyaklánc volt, rajta egy függővel. És a rangjelzés azt hirdette, hogy Nadine főrangú vath, a király udvarmesternője.

– A víz készen áll – jelentette be.

Az öltözőkamrán túl lapos tetejű, nyitott oldalú pavilon állt, krémszínű, márvány tartóoszlopai között hófehér, pihekönnyű fátylak lengedeztek. A pavilon közepén kristálytiszt, mozdulatlan víztükrös csillogott, a padlóba süllyesztett lapos medencében. A medence körül a vath és az andalai nemesség legmagasabb rangú asszonyai álltak. A pavilonon túl, a szabadban gyülekezett a városi polgárság krémje: kereskedők, magisztrátusok és hasonlók. Elég rangosak ahhoz, hogy meghívót kapjanak, de az első sorban már nem járt nekik hely.

Beléptem az alig háromcentis vízbe, és miközben végigsétáltam a medence hosszán, vath és andalai előkelőségek szentelt olajat hintettek rám.

Végül elértem a medence másik végét. Kiléptem a vízből, leterdeltam az odakészített párnára, majd Nadine és Maram idősebb féltestvére, Galene mellém lépett.

– *Légy áldott!* – mondták, és Galene egy kis kecses edényből olajat öntött a fejemre.

– *Légy áldott!* – visszhangozta a tömeg zengő hangon egy kis fáziskéséssel. Éreztem, hogy a hátamon végigfut a borzongás. Néha egészen el lehetett felejteni, hogy a vathok a mi világunkban idegenek. De ez a halk, a magas fűvön átszáguldó szélhez hasonló, lassan erősödő mormolás, ami annyira más volt, mint

bármilyen eddig hallott esküvői ünnep hangja, most emlékeztetett erre. Semmi kiáltozás, az öröm semmilyen kifejezése, semmi ének. Csak az előkelő suttogás:

– *Légy áldott!*

Képtelen voltam úgy érezni, hogy ez az áldás megfog, higgyenek bármennyire is komolyan a szavaikban az áldást kívánók.

Ekkor előrelépett két szolgálólány, kezükben hatalmas, áttetsző, kék fátylat hoztak, a szegélyét kushaila módra aranyfonállal varrták ki. A vath divat szerint a fátylat fehér lett volna és nem ennyire átlátszó, így a kompromisszum kedvéért méretében volt akkora, mint egy vath esküvői fátylat. A két lány óvatosan a fejemet koronázó aranykoszorú fölé emelte a fátylat, és tökéletesen elhelyezte, közben megjelent egy harmadik szolgálólány is, és egy pár aranytopánt hozott, hogy vegyem fel.

Felemelkedtem, és egy villanásnyi időre megpillantottam a vízben tükröződő képmásomat: íme, egy fiatal nő, aki arra készül, hogy szembenézzen az őt gyűlölő bolygóval, és feleségül menjen a herceghez, akit viszont ugyanez a bolygó teljes szívvel szeretett. Nagyon szerettem azokat a meséket, amelyekben az okos, de szegény lány magas rangra emelkedik, és egy herceg felesége lesz. Khadija és én órákat töltöttünk az ilyen történetek újra meg újra mesélésével, és elképzeltük, hogy milyen is az a világ, ahol mindez megtörténik. Elképzeltem...

Az álomnak vége, a történet befejeződött.

Hálás voltam, hogy fátylat borult rám. Hónapok óta először, most megint úgy éreztem, mint a Ziyaanában töltött első napjaimon. És még az sem enyhített ezen a magányosságon, hogy Tala ott volt mellettem, és hozta utánam az uszályomat. A tömeg némán, megilletődötten állt, de jól hallatszott a fotós szondák züm-mögése és a világegyetem minden tájáról itt megjelent újságírók mormolása, ahogy az eseményeket közvetítették.

Ekkor felcsendült egy kushaila menyegzői dal első néhány szava, a dallam a tömeg feje fölött szárnyalt, és úgy tűnt, mintha az egész város dalra fakadt volna. Ekkor végre megeredtek a könnyeim.

Semmire sem emlékszem a szertartásból. Azt tudom, hogy Idris egy pillanatra sem engedte el a kezem. Rémlik, hogy egy bizonyos ponton egymás mellett térdeltünk. Aztán a koszorút levették a fejemről, és egy égő máglyára vetették. Azt tudom, hogy felnéztem Idrisre, és elismételtem a vath és a kushaila eskü szavait, és ő is ünnepélyesen elismételte ezeket. Tudom, hogy a végső elszakadás e pillanatában a szemében ugyanaz a fájdalom tükröződött mint amit én is éreztem a szívemben. Sem a vath, sem a kushaila szokások nem követelték meg, hogy az ifjú házasság megcsókolják egymást, és ezért hálás voltam. Nem tudtam volna elviselni.

Majd végül a vath és az andalai nemesek tapsa és éljenzése elhatolt a tudatomig. Úgy néztem fel, mintha valami álomból ébrednék.

Aztán a fátylat felemelték az arcomról, és végre újra rendesen lélegezhettem. Ezt követően kettesben maradtam Talával, hogy újra kihúzza a szememet a fekete szemfestékekkel, és a lakomára felkészülve kushaila brossokra cserélje a vállamon a fátyolba tűzött dísztüket.

Épp a szoknyám redőit igazgatta, amikor kinyílt az ajtó. Mathis, vagyis Mathis *király* állt a küszöbön, széles vállú, magas alakja teljesen elállta a másik szobából átszűrődő fény útját. Tala azonnal térdre ereszkedett, én pedig valamivel lassabban követtem a példáját, ahogy Maram is tette volna.

– Méltóságos nagyúr – mormoltam.

A király gyors mozdulattal Tala felé intett, aki erre felállt, rám villantotta a szemét, majd szinte kimenekült a szobából. És

nem is hibáztathattam. A vath király jelenlétéből mindig áradt valamiféle kegyetlen rosszindulat, mintha a nyomában mindig a rettenet járt volna. Fogalmam sem volt, hogy vajon tudatták-e vele, hogy én veszem át Maram helyét, és nem mertem megkockáztatni, hogy kiderüljön a cselszövés, ami netán haragra gerjesztené. Ezért mozdulatlan maradtam, és vártam az engedélyt, hogy felállhassak.

A király viszont közelebb lépett, és kesztyűs kezét az állam alá csúsztatta.

– Anyád tökéletes mása vagy – szólalt meg halkán. – De a gyengédségeből és a kétségeiből nincs benned semmi.

Az uralkodó semmi fenyegetőt nem mondott, én mégis fenyegetést és durvaságot láttam a mozdulataiban, hogy nem engedett felállni, és ahogy az elhunyt királynőt emlegette. Ösztönösen is rettegettem attól, hogy mi lesz, ha rájön, nem a lányával beszél.

– Neked is el kell túrnöd a kushaila házastársat, mint ahogy én is elszenvedtem a kushaila házastársat. Uralkodói kötelességből – mondta a király csöndesen. Bennem pedig Maram és Najat nevében fellobbant a harag egy kis szikrája. Ha valaki itt igazán szenvedett, az Najat volt, akit a házassága valójában az élettől fosztotta meg. Túlélte világunk meghódítása előtt dúló polgárháborút, és az azzal járó balsorsot és minden nehézséget. Túlélte a hódító háborút, bolygónk elfoglalását, Walili ostromát. De a házasság kiszívta belőle az életerőt. Legalábbis ez volt a köz véleménye.

Vajon Maram hogyan viselte volna anyja becsmérlését, az anyáét, aki annyira hasonlított *ránk*? Feltehetően ugyanúgy, ahogy minden mást is elviselt az apjától. Méltóságteljes némasággal.

– Jer! – parancsolta a király. Úgy mozogtam mintha egy alapjára állított droid lennék. Kezemet az uralkodó könyökhajlatába

csúsztattam, ő pedig hatalmas mancsával eligazgatta a fátylat, hogy esése megfelelő legyen. Hallottam, hogy Tala mögénk lép, követ minket, és menet közben kiegyengeti uszályom redőit, hogy az is tökéletesen omoljon alá.

A nagyterembe vezető ajtószárny dőndülve kitérült, egy herald kihirdette az érkezésünket.

A fogadóterem hatalmas, előkelő bálterem volt, magas üveg-mennyezet borult fölé, és a falai is mind különlegesen szilárd üvegből álltak. *Ez itt*, és ezt jól tudtam, a világ közepének a közepe. A fény megtört a fehér felhőkön, mindent rózsaszínre, narancssárgára és vörösre festett. A bolygónak ezen az oldalán hamarosan lemegy a nap, és a helyét átveszi a terem száz ragyogó fénygömbje, amelyek közül többet a mennyezetre szereltek, hogy a csillagokat idézzék.

A király a terem közepére vezetett, és én illedelmesen letelepedtem egy kerevetre. Egy pillanattal később az atyai kéz fel-emelte az arcomról és a koronáról a fátylat, és hátratűzte a válamhoz.

– Ünnepeljünk – mondta halkán a király –, mert holnap új világra virradunk!